

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ט"ז אייר תשפ"ב | דף היומי בבלי: יבמות עא | דף הכולל: כתובות יג.
דף היומי בהלכה: מאמצע סעיף י"ב " מי שמניח" עד אמצע סעיף י"ג "וביום שיש".
מוסר: חפץ חיים - כלל ב' אות א' עד אות ג'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבטחון פרק ג' 'וכיוון שהתברר חיוב הגלגול' עד פרק ד' 'ואם יבוא לו טרפו'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מפגש דרמטי בעיצומו של ל"ג בעומר בחצר מערת שמעון הצדיק | מדוע הגוי ההודי,
'לְנָסִי שְׁמוּ, לֹא הַסְכִּים לַעְזוֹר וּלְהִיּוֹת גּוֹי שֶׁל שַׁבַּת? | 2402

על דא ועל הא

מדוע הגוי ההודי, 'לְנָסִי שְׁמוּ, לֹא הַסְכִּים לַעְזוֹר וּלְהִיּוֹת גּוֹי שֶׁל שַׁבַּת?

מאת: יקותיאל יהודה גנזל

סיפור שסיפרתי כבר לפני למעלה משנה. המסר של הסיפור עוצמתי כל-כך (וגרר בשעתו גל תגובות גדול בציבור), ששווה לשנן אותו שוב. מי שסיפר לי את הדברים הוא 'בעל המעשה', הרה"ח ר' ישראל גולדשטיין שליט"א מקרית צאנז, יו"ר ארגון 'אחים לשמחה'.
בבית המדרש הגדול בקרית צאנז, מוחזק עובד קבוע, גוי הודי ו'לְנָסִי שְׁמוּ. גוי מהודר בתוך קריה חרדית, מגיע לשימוש כללי בשבתות, כמובן. מדי שבוע ישנם יהודים טובים שתרים במהלך השבת אחר לנסי וסוחבים אותו במאור פנים לבתיהם, על מנת שישמש כ'גוי של שבת', לפי דקדוקי ההלכה. בתוך עמו יושב הרב גולדשטיין וגם הוא השתמש פעם ופעמיים בגוי ההודי, כשהוא הקפיד לתור אחריו במהלך השבוע ולשלם לו על מלאכתו, כמנהג יהודים טובים וגויים בעלי כפיים.
באחת השבתות, כשהוא הגיע אליו והזדקק דחוף לכישרון ה'גוי של שבת' הייחודי שלו, הוא לא הבין מדוע לנסי דגן מסרב להיגרר אחריו בביתו, מהלך רחובות אחדים. הוא ביקש, לנסי התעקש והוא הוכרח לתור אחר 'גוי של שבת' אחר.
"ככלות השבת, פגשתי את האחראי הממונה על הגוי וביקשתי

לעולם לא נוכל לדעת עד היכן מגיע כוחה של מילה טובה! מילה טובה יכולה להציל נפשות. "מחיה מתים במאמרו", אמר הרה"ק ה'בית אברהם' מסלונים זי"ע: "על ידי מילה טובה אפשר להחיות מתים". וכולנו גם מכירים סיפורים מטלטלים על אנשים שהעניקו לחבריהם, או אפילו לסתם אנשים, מילה טובה, ובכך החיו נפשות.
כעת, במסגרת 'נהגו כבוד', כמה עוצמה תהיה אם נקבל על עצמנו לדקדק במידה טובה ועילאית זו: להאיר פנים. לחייך ולעודד. לפרגן לזולת דברי שבח והערכה.
איך אמר לי פעם אברך יקר?
"קיבלתי על עצמי קבלה קטנה. בכל פעם שאני עובר ליד מישהו וחולפת לי בראש מחשבה מחמיאה עליו. אני אומר לו את זה. אם אני נכנס לבית-המדרש ורואה בחור צעיר יושב ולומד, גם אם אני לא מכיר אותו, לא אשמור את הערכתי בליבי אלא אשתף אותו בה - ואין ספק שזה יעזור לו לצמוח. וכן על זה הדרך."
אפילו הגוי צריך...

אם אפילו הגוי, לא חבר ולא ידיד ולא בן קהילה, מרגיש עלבון כמאן-דהו שהוא מכיר אותו עובר לידו ואינו מברכו לשלום. על אחת כמה וכמה עלינו ללמוד לברך לשלום כל חבר וידיד ושכן ובן קהילה ומכר קרוב או רחוק או רחוק מאד, כשעוברים לידו ברחוב. (חלק מתוך מאמר שיפורסם אי"ה בגליון לקראת שבת' שיו"ל ביום חמישי)

ממנו שישאל אותו למה הוא לא הגיע אליי, מספר הרב גולדשטיין. תשובתו של לנסי דמן הודו, הדהימה אותו: "הוא אמנם משלם לי כל פעם שהוא קורא לי, אבל הוא אף פעם לא אומר לי 'שלום' כשהוא עובר לידי ברחוב!"
ללמדך כוחה של הארת פנים פשוטה:

הסיפור היומי

בשבת בבוקר אחרי התפילה מעד אחד המתפללים והוזקק לעזרה ראשונה. האנשים עמדו נבוכים, היכן ישיגו כאן טלפון? לתדהמתם אמר להם הרב: "הנה, מתחת הסטנדר שלי מונח טלפון"...

בשבת בבוקר, אחרי התפילה יצאה אשה מעזרת נשים, לא הבחינה במדרגה, מעדה ונחבלה קשות, והיו צריכים להזעיק עזרה ראשונה. האנשים עמדו נבוכים. רצו לרב, מה עושים? לתדהמתם, אמר להם הרב: "יש כאן טלפון בסטנדר, תתקשרו לאיחוד הצלה ואל תכבו את הטלפון עד שהם יבואו, כי יתכן שיצטרכו עזרה בהסבר איך להגיע למקום"...

(נר לשולחן שבת - יש"כ לג"ר יצחק וולפא)

מעשה שארע בשבת פרשת אמור בעיר התורה והחסידות בני ברק. לאחר קבלת שבת ניגש אחד המתפללים לרב בית הכנסת קהל חסידים בשכונת רמת אהרן הגאון רבי חיים צבי שפירא בשאלה: "רבינו, שכחתי טלפון סלולרי בכיס מעילי, מה אעשה?" השיבו הרב: "תניח אותו בסטנדר שלי, הוא יהיה שמור פה". (בסטנדר היו מונחים כבר ספרי קודש). והוסיף: "מי ידע, אולי זה מן השמים שיהיה פה טלפון!"

על דא ועל הא

הכותרות הללו בוודאי היו תופסות את כל רחבו של העמוד הראשון בכל אחד מהעיתונים, בצבע אדום זועק עם מסגרת שחורה קודרת

הרהורים לקראת מלאת שנה לאסון הנורא בהילולת הרשב"י במירון

צרה!!! האסון היה מקבל ממדים של אסון לאומי... זה מאורע שייזכר לדורות. לא ישכחו אותו לעולם. חמישה אנשים נהרגו בהילולת הרשב"י נורא!!! ומה אם מספר ההרוגים היה מגיע לעשרה? אפשר לדמיין את עוצמת האבל שהיתה פוקדת אותנו? 15 הרוגים כבר היו מרעידים את כל אמות הספים. הרי באסון הידוע שהתחולל בשנת תרע"א, נהרגו תשעה אנשים לכל הפחות (לפי חלק מעדי הראיה מספר ההרוגים היה גבוה הרבה יותר, אבל בעיתונים הוזכרו שמותיהם של תשעה הרוגים בלבד בהם שבעה שנהרגו במעמד עצמו ועוד שניים שנפטרו מפצעייהם כעבור שבועיים וחצי), ואת האירוע אנחנו זוכרים עד היום, אחרי שחלפו כבר יותר ממאה שנה!

הרב אשר רוטמן
בואו ננסה לדמיין את הכותרות של העיתונים החרדיים יום אחרי ל"ג בעומר של שנת תש"פ או תשע"ט, לפני שנתיים ושלוש שנים... נניח שהיתה ח"ו מתפרסמת כותרת על שלושה יהודים חרדים שנהרגו במהלך הילולא... ה' ישמור ויציל. שלושה הרוגים באירוע השמחה הגדול. נורא ואיום. איזה צער גדול היה ממלא אותנו. הכותרות הללו בוודאי היו תופסות את כל רחבו של העמוד הראשון בכל אחד מהעיתונים, בצבע אדום זועק עם מסגרת שחורה קודרת, תמונות של בחורי החמד או תינוקות של בית רבן שהלכו לעולמם באסון הנורא. ואם היינו מקבלים דיווח על חמישה הרוגים? אויה! צרה

אבל האמת היא שזה לא קרה, לפחות לא אצלי ואצל כמה אנשים נוספים שדיברתי איתם על כך.

אולי, והלוואי שישנם אנשים רגישים מספיק כדי לזכור ולא לשכוח, להפנים ולא לברוח מהמוסר השכל שאנחנו צריכים וחייבים להפיק מאירועים כאלו המתחוללים בסביבתנו.

הרי לא מזמן למדנו ב'דף היומי' שאין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל.

אם היו נהרגים 45 סינים או הודים זה גם היה אמור ללמד אותנו מוסר השכל.

אם היו נהרגים 45 אמריקאים או בריטים הקרובים אלינו יותר בתרבותם, על אחת כמה וכמה.

אם היו נהרגים 45 אזרחים ישראלים, בוודאי ובוודאי שהיינו צריכים ללמוד לקח...

אבל הם לא סינים, לא הודים, לא אמריקאים ולא בריטים. מדבור באחי שלנו, אחינו ובשירנו, 45 יהודים שומרי תורה ומצוות, חרדים לדבר ה', דוברי אידיש ולשון הקודש, אשכנזים וספרדים, חסידים וליטאים, כל המגוון הרחב של קהילות שומרי התורה והמצוות.

על אחת כמה וכמה! אין פורענות באה ליהודים שומרי תורה ומצוות אלא בשביל יהודים שומרי תורה ומצוות. בוודאי שזה היה אמור לשנות אותנו, להשפיע עלינו, לגרום לנו לשפר את דרכינו ולחקור את מעשינו.

ואם זה לא קרה, זה אומר דרשני. למה? למה אנחנו לא יכולים ללמוד מוסר מאירוע כזה עוצמתי.

התשובה היא שהחושים שלנו התקהו, אנחנו לא נותנים לב לאירועים החשובים בחיים. אנחנו עסוקים במרוץ החיים השוטף, שוכחים מהר מאוד את מה שקרה, ולא עוצרים מספיק כדי להתבונן ולקחת מוסר.

אם אנחנו רוצים להיות אנשים טובים יותר, אם אנחנו רוצים להיות יהודים הנאמנים באמת לה' ולתורתו, יהודים שבאמת מקבלים ומאמינים שכל מה שהקב"ה עשה בעולם, לא עשה אלא בגללנו ובשבילנו, אנחנו חייבים להתבונן יותר. היארציית הראשון לאותם 45 קרבנות ציבור, הוא בהחלט הזדמנות ראויה לכך. והחי ייתן אל לבו.

רבות! נתאר לעצמנו מה היו התגובות שלנו לאירוע בו נהרגו רחמנא ליצלן 20 או 30 יהודים חרדים. אפילו אם זה לא היה קורה במירון, אלא סתם טיל שנפל על בניין או כל אסון אחר חלילה וחלילה, היה לא תהיה.

זעזוע נורא! אבל כבד! חשבון נפש ציבורי מעמיק! אירוע משנה חיים עבור כל מי שרק שמע עליו ובוודאי מי שהיה נוכח וראה אותו או שמע את יללות האמבולנסים שהגיעו ולא פסקו מליילל במשך שעות ארוכות.

אבל אנחנו לא בשנת תשע"ט, ולא בשנת תש"פ. אנחנו היום בשנת תשפ"ב, אחרי שבשנת תשפ"א אירע אסון

בקנה מידה גדול הרבה יותר! 45 הרוגים!!!

45 חיים שנגדעו!!!

ועוד בחור צעיר שנפצע באורח קשה מאוד, ושוכב עד היום כשהוא מחוסר הכרה, בבית חולים שיקומי.

אחים יקרים...

אנחנו אפילו לא קולטים את עוצמת האסון, את היקף האירוע. אתם יודעים כמה אלמנות מתמודדות עם האבל יום יום? כמה יתומים מתגעגעים לאבא שלהם כבר שנה שלמה ולא יזכו לראותו עד תחיית המתים? אתם יודעים כמה תינוקות ופעוטות רכים לא יזכרו לעולם את קולו של אבא, ולא יזכו להרגיש בחמימות ידו המלטפת והמחבקת?

האם אנחנו מסוגלים להבין בכלל את הכאב החד והצורב בלבה של אם שאיבדה את בנה? את הכמיהה העזה של אב לפגוש את בנו יקריו ולו לרגע אחד נוסף, אבל הילד הלך ואיננו? האם אנחנו מסוגלים בכלל להבין את אפס קצה קצהו של הכאב שכואבים הורים שאיבדו שני ילדים באותו לילה שחור משחור? שני ילדים תמימים וטהורים הטמונים זה לצד זה, מכוסים מצבת שיש קרה ומנוכרת. אפשר בכלל להכיל עוצמה כזאת של כאב?

האסון הזה היה אמור להכות את כולנו בהלם עצום. זה משהו שלא היינו אמורים להתאושש ממנו בכלל בדרך הטבע. לא משפחות ההרוגים ולא כל עם ישראל, בוודאי הציבור החרדי. הרי כל אחד מאתנו מכיר מישהו שאיבד אח או בן או אבא.

זה אסון בקנה מידה היסטורי, הוא היה אמור להשאיר איזשהו רושם בלב שלנו.

האזינו לתוכנית 'הפוח בכל יום' בקו השיעורים של דרשו

כל הכתבות והתוכן משודרים להאזנה מדי יום מפי הרב אברהם פוקס

077-2222-666 שלוחה 31

ממתי מותר לנגן ולשמוע כלי זמר בל"ג בעומר, ומתי מותר לערוך שמחת נישואין?

הרה"ג רבי יצחק יעקב פוקס שליט"א

לבני ספרד - מותר לשמוע כלי זמר רק מבוקר ל"ד בעומר, כדין תספורת. ולבני אשכנז - כבר מיום ל"ג בבוקר (שו"ת שבט הלוי ח, קס"ח). בארץ ישראל נהגו להקל ולנגן בכלי שיר כבר מהלילה כאשר שמחים לכבוד הילולת רשב"י, כגון ליד מדורה שלכבוד הרשב"י (חוט שני שבת ד, עמ' ש"פ).

נישואין לבני ספרד - אין לערוך נישואין, אלא מיום ל"ד בבוקר, ולבני אשכנז מיום ל"ג בבוקר, כיון שנישואין ותספורת - דין אחד להם (מ"ב שם, ה ו"א). יש מתירים לאשכנזים לערוך נישואין כבר בליל ל"ג בעומר, ולבני ספרד בליל ל"ד אחרי צאת הכוכבים, ויש לסמוך על זה בשעת הצורך, כגון כשקשה למצוא אולם (פרי חדש, ס"ב שערי תשובה, ה וש"ע הרב, ה).

נישואי בני אשכנז ביום ל"ג בעומר, אם מנהגם להמשיך דיני

האבלות לאחר ל"ג בעומר, לכתחילה יש לסיים החתונה והריקודים עד כניסת ליל ל"ד, ובמקום צורך, יש להקל ולהמשיך בלילה (שו"ת מנחת יצחק ד, פ"ד). ויש מתירים לכתחילה קיום הסעודה והריקודים בלילה (ליל ל"ד), אם החופה נערכה ביום ל"ג (שו"ת אגרות משה אבהע"ז א, צז)

הערה: נחלקו הפוסקים, אם חתן וכלה צריכים לצום ביום חופתם, כנהוג, בימים שאין אומרים תחנון, והמקילים, יש להם על מי לסמוך (מ"ב תקע"ג, ז עפ"י א"ר בשם נחלת שבעה). ומותר להשתתף בחתונה, אף למי שמנהגו לעניין ימי אבלות ימי הספירה שונה מהחתן והכלה, כיון שמצווה לקרואים לשמח חתן וכלה (שו"ת אגרות משה א, קנ"ט דעת הגר"ש וואזנר זצ"ל בקובץ מבית שלמה ניסן, א, י"ט) פרט, לדעת הגר"ש וואזנר זצ"ל בקובץ מבית לוי, שאין אלא לאחל מזל טוב, ולא להשתתף בריקודים ובסעודה.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

הסיפור היומי

"התעקשתי והפצרתי בו: מה דעתך להחליף? אני אהיה השליח שלך בקבר שמעון הצדיק, ואתה אצל רבי שמעון. מה אתה אומר על הרעיון?..."

כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק - סיפור אמיתי, ובעיקר - מדהים!

סעיף מיוחד לשמור על השתיקה ולא לספק את מידת הסקרנות של הציבור. עברה רק חצי שנה, וגרושתי הלכה והייתה לאיש אחר. היא התחנתה בכבוד, ואני הרגשתי שבעזרת השם גם אני כבר מתחתן. אבל לא. בורא עולם גזר אחרת. הזמן עובר, הימים הולכים ובאים, ולמרות שבכל הימים האלה השמש גם זורחת וגם שוקעת, אני חווה יותר שקיעות. ממתין בסבלנות, ואחר כך בחוסר סבלנות. הרסן ששמתי על פי הולך ונחלש, וכדי לשווק את עצמי אצל השדכנים, אני מתיר לעצמי לדבר על הורי גרושתי ועל

"לפני חמש עשרה שנה, בתשס"ג, הגיע לישיבה בה למדתי דרשן בשם ר' דוד קלצקין, מצויד בחבילה של ספרי שער הבטחון. עמד ודרש במשך שעה, והסביר את התוכן של הספרים, ואמר שכל מי שרוצה ללמוד בספר מוזמן לקחתו בחינם. כמה בחורים לקחו, וגם אני לקחתי ספר. במשך כמה ימים למדתי בו קצת. שמתי את הספר בתיק התפילין, ומפעם לפעם עיינית בו. בהמשך התחנתני, והספר עבר אל הבית הצעיר, אלא שבסוף השנה הראשונה נתפרדה החבילה. כך גזר המלך העליון. חתמנו

המשפחה בכלל. כמה נפלתי איתם...

היצר הרע הוא למדן גדול, ויודע 'תוספות'... הוא ארגן לי לפול שלם שיתיר לי להפר את השתיקה. אמנם סיכמנו לא לדבר, אבל זה היה מפני שלא רצינו להזיק זה לזה. עכשיו, שהיא כבר התחתנה, אין לה שום נזק מהדיבורים שלי, ואילו לי זה יכול לעזור. אני הרי צריך לשווק את עצמי, ולעשות איזו השתדלות כדי לקרב את הישועה. דיברתי וסיפרתי, הסברתי וטענתי, אבל עדיין לא נושעת. כך זה נמשך עוד ועוד. האופק צח, ללא כל בשורה. יום אחד נפגשתי עם חברותא מהישיבה. עדיין בחור. שנינו מצפים לישועה. החלטנו ללמוד יחד את שער הבטחון. אז נזכרתי בשיעור של ר' דוד, שאמר אז, שאפילו אם לא לומדים עכשיו בספר, עצם הדבר שיש אותו בבית, זה כבר טוב. כשיש 'שער הבטחון' יודעים שיש כזה ספר שאפשר לפתוח אותו ולהתחזק ממנו.

קבענו זמן, והנה אני מרגיש שנכנס לי חמצן לגוף, לנפש ולנשמה, במיוחד בהדרכה של פרק ד', שם אומר רבינו בחיי, שכאשר יש לאדם אויבים ושונאים, עליו לחשוב שהקב"ה עושה לו טובה בזה. ברצות השם דרכי איש, גם אויביו ישרים אתו. בקטע הזה הרגשתי, ששם זה החיזוק הגדול שלי. למדתי את זה חמש מאות פעמים! בלי גוזמה. זה גרם לי להפסיק כליל מהדיבורים האסורים על הורי גרושתי. סוף סוף הבנתי שלא זאת הדרך להיוושע. לא מזה תצמח לי ישועה.

בינתיים הנחתי את כובד המשקל על סגולות רוחניות. נסעתי לקברי צדיקים והתנפלתי בתחינות לפני אבי שבשמים. עשיתי עוד 'סגולה': ויתרתי לאחי ולאחיותי, והם נישאו בשעה טובה. שש חתונות נערכו במשפחה, ואני על עומדי עומד. ממתין בתחנה, תקוע ומצפה. כך עברו עלי עשר שנים.

אחד המקומות שאני מחובר אליו במיוחד, זה קבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, במירון. שמי שמעון. נולדתי בל"ג בעומר. לפני עשרים ותשע שנה עשו לי חלאקה, ומאז כל שנה אני שם בל"ג בעומר. חוץ מזה אני נוסע לשם הרבה בכל מיני הזדמנויות במשך השנה.

השנה קרה משהו מיוחד. בזמן ההדלקה בלילה, סמוך למקום מגורי, קיבלתי מכה ברגל. הרגל כאבה מאד, והבנתי שבאופן כזה איני יכול לנסוע למירון ולהידחף בין ההמון. חיכיתי לבוקר, אבל המצב לא השתפר. אי אפשר לנסוע למירון. במצב אחר הייתי מצטער מאד. איך אני יכול בלי רבי שמעון? איך רבי שמעון יכול בלעדיו? אבל אתה יודע, כשלומדים שער הבטחון, לא שואלים למה זה קרה לי דווקא היום, הסגנון הזה כבר לא שימושי אצלי. זהו זה. אם השם רוצה ככה, גם זו לטובה.

בכל זאת, יש לי כרטיס נסיעה. מה אני עושה עם הכרטיס? הן שילמתי עליו. נפל לי רעיון. אתרום אותו למישהו שלא חשב לנסוע למירון. ניגשתי לבן אדם שישב בבית הכנסת, ושאלתי: אתה חושב לנסוע למירון היום? אולי תרצה לנסוע במקומי ולהתפלל עלי? היהודי לא שש להצעה. "אני בל"ג בעומר הולך

תמיד לקבר שמעון הצדיק, שמח וטוב לי שם". אבל אני מתעקש: מה דעתך להחליף? אני אהיה השליח שלך בקבר שמעון הצדיק, ואתה אצל רבי שמעון. מה אתה אומר על הרעיון?

ובכן, הוא אמר שזה רעיון טוב. ההחלפה בוצעה. הוא נוסע למירון, ואני לקבר שמעון הצדיק. שמח שם. פעם ראשונה שאני רואה איך חוגגים במקום הזה את ל"ג בעומר. נכנסתי למערה והתחלתי לשפוך שיח לפני בורא עולם. מצאתי מקום לשבת, ואמרתי תהלים. פרק ועוד פרק. אני מתפלל בכוונה, מעומק הלב. חוץ מההלולא, זה גם יום ההולדת הפרטי שלי. כבר ל"ב שנים שאני נמצא בעולם, אולי שליש מהחיים, ועדיין מיחל לישועה. תפילה לעני כי יעטוף, שאזכה בקרוב למזל טוב, בזכות אדוננו בר יוחאי, השם שמעה תפילתי, לישועתך קיויתי השם, אל תסתר פניך ממני... אני מתפלל ומתפלל, ושופך את לבי כמים.

על השולחן לידי מונח קונטרס עם מאמרי רבי שמעון בר יוחאי. עושה הפסקה ומעיין בחוברת. המאמר הראשון קופץ מול עיני: אמר רבי שמעון בר יוחאי, נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים. אולי רבי שמעון מדבר אלי עכשיו? הן כמה דיבורים אסורים דיברתי, כמה לכלכתי בחינם. מיד נזכרתי בסיפור הידוע שהתפרסם בעולם, שפגעו בבן אדם ושילמו על זה ביוקר. אולי עלי לפייס את האנשים שדיברתי עליהם, אבל... אני לא מסוגל! איך אני הולך למשפחה של גרושתי ומפייס אותם? זה בלתי אפשרי. לא יכול אפילו לדמיין את המעמד המביך הזה. זה גדול עלי. הקב"ה הוא כל יכול, אבל אני לא יכול.

יצאתי החוצה לשמוח. הזמר זימר, והציבור חולל, אך אני לא יכולתי לרקוד עם רגלי הכאובה. עמדתי בצד והצטרפתי לשירה. תורתו מגן לנו, הוא ימליץ טוב בעדינו. אני בוכה ושר בעיניים עצומות. עשר שנות המתנה מתנקזות אל הרגעים האלו. אני מתרפק על אבי שבשמים, אין לי משענת אחרת, ויש לי מליץ טוב. אדוננו בר יוחאי.

אחרי כמה רגעים מתוקים כאלו אני פוקח את עיני הרטובות, ואת מי אני רואה מולי? את חמי לשעבר. הוא רוקד, ועל כתפו ילד של חלאקה מלא חן וטוהר. גם חתנו, האברך, רוקד עם ילד של חלאקה. אני מתבונן ותופס שאלו תאומים. בעוד אני חושב לברוח, פונה אלי חמי בעצמו, תופס אותי ומברך אותי: "פועלטס אלעס גוטס - תפעל הכל לטובה! ורק בשמחה". מיד אזרתי אומץ, וביקשתי: 'סלח לי מחל לי, פגעתי בכבודך'. והוא עונה לעומתי: "הכל בסדר. מחול לך. תהיה בשמחה. ישועה קרובה לבוא!"

ומהבט, והוא מיד, עם הילד על הכתפיים, ניגש למחיצה ועשה את השליחות. "מחול לך, מחול לך, מחול לך". אחרי כמה פרקי תהלים ומזמור לתודה, בעומדי לצאת, פוגש אותי חבר ישן מהישיבה. הוא מתעניין במצב שלי, ונדהם לשמוע שאני עדיין ממתין לזיווגי. "הרי אני מתעסק שנים בשידוכים", עדכן אותי החבר. נו, נו, חייכתי, 'אולי בזכות שמעון הצדיק ורבי שמעון בר יוחאי, תקבל דמי שדכנות כפולים, כמו שנהוג בזיווג שני.

יהודים! בזכות רבי שמעון בר יוחאי, בזכות שמעון הצדיק, בזכות שער הבטחון. מזל טוב, יהודים יקרים, תהיו בשמחה, תראו ישועה, חזקו ויאמץ לבבכם, כל המייחלים להשם!

בייום י"ח בניסן תשע"ט נולד בן לזוג הצעיר. תעשו חשבון. מתי עשו לו פדיון הבן? בל"ג בעומר!!!

(משנתה של תורה בהר תשע"ט)

הוא מתחיל לכתוב את הפרטים, ואומר לי: "במשך הנסיעה ממירון שמעתי על סיפור שאיזו אשה שרפה 4000 פשקווילים שביקשו מבעלה להוביל לאנשהו. היא שרפה את זה בעבור ישועה של אחיינית של בעלה, המצפה לזיווגה, גרושה מעל גיל שלושים. אולי זאת הצעה טובה בשבילך?" הנדתי בראשי. גם אני שמעתי את הסיפור, אבל אין לי שום פרטים. החבר שלי, יש לו ראש של שדכן, וכבר באותו יום, עוד לפני השקיעה, הפלאפון שלו מתחיל לעבוד בשבילי. וכן... שלושה שבועות אחר כך אני חתן! מזל טוב! מזל טוב

ל"ג בעומר

"א מפלה פאר אלע שונאי ישראל" - מקורות וטעמים למנהג צדיקים לירות בחץ וקשת בל"ג בעומר

מאת הרב ישראל יעקב פרבר והרב יהודה לייב שטיסל מח"ס 'המנהג'

בכלי נצחי קרב, שיזרוק חיצים ובליסטראות נגד יצרו, וזה מרומז בל"ג שהוא אותיות ג"ל - חצי מתיבת גלג"ל, וגלגל הוא מקיף בעיגול, וחצי גלגל הוא בציור קשת, ומלפנים היה המלחמה בקשת, ולכן כדי לרמוז למלחמת האדם עם יצרו נוהגים לירות בקשת בל"ג בעומר.

מנהג הצדיקים

בספר 'עטרת ישועה' כתב שמנהג הצדיקים לירות ובקשת ובחיצים ביום הזה. וכך נהגו אדמו"רי צאנז, קארלין, ויז'ניץ וקאסאן.

ומובא בספרים הק' שלדרוך בקשת ביום ל"ג בעומר הוא סגולה להיושע בבנים, והרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע מביא סימוכין לסגולה זו על פי הפסוק בדברי הימים (א' ה, מ) "ויהיו בני אולם אנשים גיבורי חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בנים".

ה'אמרי חיים' מויז'ניץ ז"ע היה אומר בעת יריית החץ: "וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק, א מפלה פאר אלע שונאי ישראל". ומסופר שפעם יצא הרה"ק מסטרעטין זצ"ל עם תלמידיו ביער ודרך קשתו לארבע רוחות השמים, וכיוון חץ אחד לעיר הבירה וינה לארמון המלך ונפגע רשע אחד צורר היהודים, ונתבטלה באותו היום גזירה קשה שאיימה לפגוע בכלל ישראל.

ויש צדיקים שנהגו לדרוך בקשת בעת עריכת שולחנם לכבוד ההילולא, וכך היו נוהגים ה'חקל יצחק' מספינקא והאדמו"ר מצאנז קלויזנבורג, צוק"ל.

כתב ה'בני יששכר' (מאמר חודש אייר אות ד), שמנהג התלמידים בני בי רב לירות בקשת ביום ל"ג בעומר, וה'מאור ושמש' (רמזי ל"ג בעומר) כתב על זה שמנהג ישראל תורה ונרמז בו סוד גדול.

מנהג זה היה נהוג בשנים קדמוניות בקהילות ישראל העתיקות בפולין ואשכנז, שביום ל"ג בעומר יצאו המלמדים עם תלמידיהם ליערות והשדות עם חץ וקשת והשתעשעו שם במשחק הקשת. ובספר 'וידבר משה' (עמ' קפח) כותב הטעם שדווקא הילדים היו נוהגים במנהג זה, לפי שפטירת הצדיקים היא בעבור עוונות הדור ואילו זכותם של התשב"ר עומדת לדור, וכן הקשת רומזת להגנה, ולכן נוהגים הילדים לשחק בקשת ביום זה.

טעמי המנהג

ה'בני יששכר' כותב הטעם ששמע מהרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב ז"ע, שבימי רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה הקשת כמבואר בירושלמי (ברכות פ"ט ה"ב) לפי שזכותו הגדולה הגנה על כל העולם מפני הפורענות, ולכן ביום עלותו למרום עושים סימן לזה.

ויש שנתנו רמז לזה ע"פ המבואר בספרים הקדושים שיום ל"ג בעומר מסוגל לקבלת התפילות, וקש"ת ראשי תיבות ש'מע ק'ול ת'פילתנו. וחכמי הקבלה אמרו שבא לרמז שאנו זקוקים לרחמי שמים ('שיח השדה', על פי ספר הזוהר הק' ח"ג רטו, א).

עוד טעם מובא בספר 'מגן אברהם' להמגיד מטריסק ז"ע, כיון שימי הספירה הם זמן תשובה ובפרט ביום ל"ג בעומר שבו היא ספירת הוד שבהוד, וצריכים לשוב בתשובה שלמה ע"י מלחמה גדולה שילחם האדם ביצרו הרע, וצריך האדם להלביש את עצמו

להארות והערות ניתן לפנות למכון 'המנהג'
במייל: hamenhog@gmail.com

הגעתי מזיע ומותש, ואמרתי לרבי שהדרך במורד ההר קשה ואולי לא כדאי ללכת משם... ה'בית ישראל' חייך ואמר: "נראה מי ילך טוב יותר"...

"אם בחוקתי תלכו!"

ברגל, וכך נעקוף את הצפיפות.
מיד נסעתי והחניתי את המכונתית בצדי הכביש למרגלות הר
המנוחות. טיפסתי במעלה ההר חזרה, אמרתי לרבי כי הדרך קשה
ואני חושב שאולי כדאי להחזיר את המכונתית... ה'בית ישראל'
חייך ואמר: "נראה מי ילך יותר טוב..."
לאחר ההלוויה הרבי צעד עם המשב"ק רבי חיים לרנר. ירדנו
במורד ההר לכיוון כביש ירושלים-תל אביב. הלכתי לפני הרבי
ופינתי מכשולים לפניו. הרבי פקד עלי להפסיק, אך אני בשלי,
פה פינתי אבן מכשילה, פה שיח מפריע, צינור ברזל...
פנה אלי הרבי ואמר: "אוי, מוישלה... אם הולכים בדרכים
טובות בגיל צעיר, לא פוחדים מדרכים קשות מאוחר יותר!!!"
(נר לשולחן שבת בחוקתי תשע"ח מתוך הספר 'על התורה ועל העבודה' ח"ב)

סיפר הרה"ח ר' משה חיים שיינפלד: זכיתי מספר פעמים
להיות הנהג של הרבי ה'בית ישראל' זי"ע. הנסיעה שלעולם לא
אשכח היתה בהלוויות של הגאון רבי אהרן קוטלר זי"ע. ידידות
רבה נקשרה בין הרבי לבין רבי אהרן קוטלר. הרבי היה נסער
מאד, לא הפסיק לדבר בשבחו, שהקים עולה של תורה. הרבי
שאל: "איך יראה ה'חנינוך העצמאי' בלי רבי אהרן?!"
עם צאת מסע ההלוויה, אמר לי ה'בית ישראל' שברצונו לנסוע
להר המנוחות. כשהגענו, ביקש הרבי לראות את מקום הקבר. שם
עדיין עסקו החופרים במלאכתם... לפתע פנה אלי הרבי ואמר,
שכיון שאחרי ההלוויה יהיה קשה לצאת מפה, אולי אוכל להסיע
את המכונתית לכביש ירושלים תל אביב, ואחרי ההלוויה נרד מההר

השוי"ת היומי

מי שטעה בספירה יום אחד - האם יש הבדל בין אם התפלל במנין או ביחידות?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

שהתברר בסוף שלא ספר כראוי, הרי ודאי נוח לו למפרע לצאת
ידי חובה בשמיעה מאשר להיות בלי ספירה.
והדברים מחודשים מאד, לדון למפרע שיש לו כוונה לצאת,
בזמן שבאותה שעה כוון בפירוש שאינו יוצא, והאריכו הפוסקים
לפלפל בזה. גם המשנ"ב סי' תפ"ט סק"ה הביא מחלוקת
הפוסקים אם אפשר לצאת אחד מחברו בספירת העומר בשמיעה,
לכן נראה שיספור בלי ברכה או שיבקש מאחר שיוציאו בברכה
כדכתב המשנ"ב (סי' תפ"ט סק"לז).

שאלה: אדם שטעה בספירתו וספר ספירה לא נכונה, ונזכר
בכך רק למחרת. האם יכול לספור בברכה, או שמא דינו כמי שלא
ספר יום אחד שממשיך לספור בלי ברכה?
תשובה: יש מי שכתב שהדבר תלוי אם התפלל במנין או לא,
שאם לא התפלל במנין בוודאי דינו כמי שהחסיר ספירה ואינו
יכול לספור בברכה, אך שונה הדבר כשהתפלל בציבור, שאז
בוודאי שמע את השליח צבור סופר ספירה נכונה, ואם כן כבר
יצא ידי חובה בשמיעה. ואף שבשעה ששמע היתה דעתו שלא
לצאת בשמיעה אלא לספור בעצמו - בזה כתב לחדש, שמאחר

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

"הם שמעו שהוא ה'שפיץ' של הישיבה, אבל אני יודע שהוא בחור די בינוני... מה עלי לענות להם?"

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

התורה שיש במשודך, אין לגלות לשואל, דאיהו דאפסיד אנפשיה, שהיה לו להוליכו אצל בעלי תורה שינסו את כח חכמתו וידעתו עד היכן מגעת... ומדלא עשה כן נתרצה בדבר. וב'באר מים חיים' מוסיף רבנו, שהבוחנים צריכים לברור את תשובתם היטב על פי עניין השידוך, עד איזה גבול צריכה באמת להגיע ידיעתו בתורה, ושלא יגדילו את חסרון ידיעתו יותר ממה שהוא.

ב'ביאורים ומוספים' מביאים בעניין זה את דעת הגר"י פיישר, שכשמבררים על בחור בינוני אם הוא מצויין ביותר, וידוע שהמבררים הם אנשים פשוטים ובחור זה הוא שידוך טוב עבורם, ושמה שהם מחפשים הוא למעלה ממעמדם ודרגתם, אסור לפרט להם שבחור זה אינו מצויין. וכן דעת הגר"נ קרליץ, והוסיף שאם האדם שמבררים אצלו אינו מכיר את השואל, ולכן אינו יכול לענות לו כפי שמתאים לו, יתכן שהעצה היא לענות באופן כללי. ומאידך, במקרה הפוך, כאשר רואה הנשאל שהבחור כלל אינו תואם לרמה שמחפש הצד השני, כתבו כמה פוסקים שעליו להניח שהבחורים שאצלם ביררו לא אמרו את האמת, ומצווה עליו לגלות את האמת לצד הכלה.

חלק הכללים של הלכות רכילות ב'חפץ חיים' מסתיים מכלל 'ט' ומשם מתחיל חלק הציורים, בו מתאר רבנו ה'חפץ חיים' תרחישים מצויים בחיי היום יום ומפרט את הדין בהם.

הציור השלישי עוסק בשידוכים - שאלות בנושאים אלו דורשות בירור עמוק ורציני, ובמקרה הצורך יש לעיין היטב במקורות ולהיוועץ במורה הוראה. כאן נזכיר קווים כלליים בלבד העולים מדברי ה'חפץ חיים', ונביא בקצרה כמה נידונים מבין רבים המובאים ב'ביאורים ומוספים' של 'דרשו'.

ה'חפץ חיים' כותב כי אסור לומר שום חיסרון על משודך, מלבד אם מדובר ב"חסרונות עצומים". הגדרת "חסרונות עצומים" היא - או חולי פנימי נסתר שאם המחותן היה יודע ממנו לא היה מתרצה לשידוך, או אפיקורסות. וכאמור, במקרים כאלו יש לעיין היטב ולהיוועץ במורה הוראה. מלבד חסרונות אלו אין לומר כל גנאי על המשודך, וב'ביאורים ומוספים' מובא כי ב'תשובות והנהגות' הסתפק לגבי מקרה שהנשאל הוא קרוב משפחה שסומכים עליו, האם מותר לו לספר גם גנאי פחות חמור, מדין 'מבשרך על תתעלם'. ומוסיף ה'חפץ חיים', כי אם החיסרון הוא מצד מיעוט חכמת

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מה גרם למומר לסייע למקוה טהרה?

יבמות דף עא

המרת דת

ממימי המקוה ושתה את תכולתה לעיני המלך. כשראה זאת המלך בעיניו, שפט בלבו שבוודאי המים נקיים ובריאם אפילו עד כדי שתיה ותיכף ביטל את הגזירה. כשנודע למרן החפץ חיים זיע"א עובדא זו התבטא: "זהו מכח שמירת טהרת המשפחה של אמו של המומר הזה, שניצוץ זה פעפע בו לעשות מעשה הצלה זה, לבטל הגזירה מעל המקוואות!"

(מאיר עיני ישראל ח"ד - "מי הדעת" על עניני מקוה, עמוד קע"ו-ז')

מעשה שהיה בשר אחד מומר, ששמע כי מסיתים את המלך לגזור על סגירת המקוואות בטענות של טעמי הגיינה וכדומה. המלך החליט, שהוא בעצמו ילך לעמוד מקרוב ולבדוק את הטענות הללו, וכשנודע לשר הלז על ביקורו של המלך בא' מהמקוואות, הקדים עצמו והגיע למקוה הזאת עוד לפני בוא המלך. ובשעה שהגיע המלך למקוה הזדרז השר ולקח כוס, שאב

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאט או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

מה הדין במקרה שהתרוּפף הידוק התפילין לאחר הנחתן?

אינו מברך לפני ההידוק, משום שבשעת התפילה אינו מסיח את דעתו מהתפילין, ויש בדעתו תמיד שהתפילין תהיינה מונחות עליו במשך כל שעת התפילה, והרי זה נחשב כחולץ את התפילין על דעת לשוב ולהניח לאלתר, אשר לדעתו אינו מברך על ההנחה השנייה, (ראה תקציר לאתמול).

[שו"ע כה, יב, ומשנ"ב נא-נב; וראה ביה"ל ד"ה אינו]

מי שהניח תפילין של יד, ובטרם הניח תפילין של ראש, התרוּפף ההידוק של התפילין של יד, יהדקן שנית, ללא ברכה. אולם, אם ההידוק - בתפילין של יד, או בתפילין של ראש - התרוּפף לאחר הנחת התפילין של ראש, עליו לברך לפני הידוקן.

ואם ההידוק התרוּפף במהלך תפילת שחרית - לדעת הרמ"א,

המסיר את התפילין כדי לשנות את גודל הרצועה - האם צריך לברך שנית?

מברך. ואם בשעת ההנחה הראשונה לא התאפשר לו להדק את התפילין בְּשָׁל גודל הרצועה, וכדומה, ולכן הסירן מראשו, והתקין את הרצועה באופן שיוכל להדקן - לכל הדעות אינו מברך שנית, שהרי טרם סיים את הנחת התפילין.

[שו"ע כה, יב, משנ"ב ג, וביה"ל ד"ה מהדק]

המסיר את התפילין מראשו כדי להגדיל או להקטין את הרצועה, על מנת שהתפילין תהיינה במידה הראויה לו - לדעת השולחן ערוך והגר"א, כשחוזר ומניחן, עליו לברך, (אלא אם כן היה בדעתו לעשות כן כבר בשעה שבירך על התפילין בשעת ההנחה הראשונה). ולדעת הרמ"א, אינו מברך, וכאמור לעיל, שלדעתו, החולץ תפילין על מנת להחזירן לאלתר, אינו

באיזה שלב של סוף התפילה ניתן לחלוץ את התפילין?

והאריז"ל נהג שלא לחולצן עד לאחר אמירת 'עלינו לשבח'. ובמקרה שנערכת בבית הכנסת ברית מילה לאחר תפילת שחרית, ראוי שלא לחלוץ את התפילין עד לאחריה, כיון שגם התפילין וגם הברית מכונות 'אות', וממילא, בלבישת התפילין יש כביכול נתינת טעם למעשה המילה.

[שו"ע כה, יג, ומשנ"ב נה-נו; ביאורים ומוספים דרשו, 66-67]

מנהג ישראל שלא לחלוץ את התפילין עד לאחר אמירת הקדושה של 'ובא לציון', למעט אם יש סיבה הלכתית המצריכה את חליצתן.

ועל פי הקבלה, אין לחלוץ את התפילין עד לאחר אמירתם או שמיעתם של שלושה קדישים וארבע קדושות. ו'ברכו' נחשב גם הוא כקדושה. ורצוי שלא לחולצן עד לאחר ארבעה קדישים.

* מי שחלץ את התפילין על דעת לחזור ולהניחן לאלתר - לדעת השולחן ערוך והגר"א, כשחוזר ומניחן, עליו לברך "להניח תפילין". אך לדעת הרמ"א, אם אכן חזר והניחן לאלתר, לא יברך. ולדעתו, אם התפילין נשמטו ממקומן במהלך התפילה, לא יברך כְּשֶׁמִתְזַקֵּן למקומן, משום שאינו מסיח את דעתו מהן במשך כל שעת התפילה, והרי זה כאילו חלצן על דעת להניחן לאלתר. * במחלוקת של תורת הקבלה על הגמרא והפוסקים - אם אין בצדדי המחלוקת קולא וחומרא, יש לנהוג כדברי הגמרא והפוסקים. אך כשיש בדבר קולא וחומרא, יש לנהוג כדעה המחמירה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מהו הזמן הרצוי לקיום מנהג נתינת זכר למחצית השקל?

מנהגים שונים ודרגות שונות בקיום מנהג זה. מעיקרו של מנהג, אין החובה לנהוג כן אלא לזכרים מגיל שלוש עשרה ומעלה, ויש אומרים - רק מגיל עשרים ומעלה; אך למעשה, נהגו לתת מחצית השקל עבור כל אחד מהאנשים, הנשים והילדים, ואף עבור העוברים.

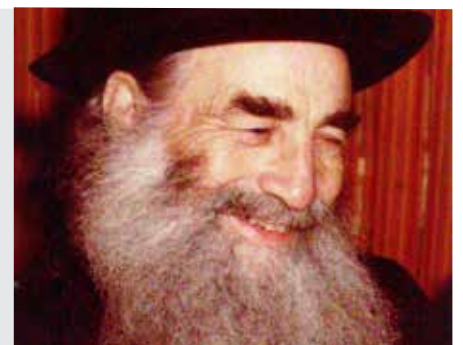
[שו"ע תרצד, א, משנ"ב ד-ה, וביה"ל ד"ה ויש; ביאורים ומוספים דרשו, 17, 18, 26, 27]

מנהג ישראל, לתת לפני פורים כסף לצדקה, כזכר ל'מחצית השקל' שהיו נותנים באדר לְבִדְק בֵּית המקדש. והמשנה ברורה כתב, שנוהגים לעשות כן בתענית אסתר, לפני תפילת מנחה. ויש שכתבו, שהסיבה לכך היא, כדי שהתענית תכפר על עוונותינו יחד עם הצדקה. ויש שנהגו לקיים את המנהג לבילי פורים. ונהגו לתת שלוש מטבעות מקומיים הנקרים 'מחצית'; וישנם

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הלוח היומי

ט"ז באייר | רבי יחיאל מיכל ב"ר אברהם יצחק פיינשטיין זצ"ל, ר"י בית יהודה

בשנת ב' אלפים תמ"ט, חודש לאחר יציאת בני"י ממצרים, החל ביום זה לרדת להם "מן" מהשמים והוא נמשך עד ארבעים שנה, ומשה רבינו תיקן להם את ברכת הזן (ברכת המזון). ויש דעות שהוא ביום ל"ג בעומר.

יארצייט:

- שע"ז: רבי מאיר ב"ר גדליה זצ"ל, מהר"ם מלובלין, אב"ד לבוב, קראקא ולובלין, בעל חידושים על הש"ס ועוד.
- תרמ"א: מנחם מנדל ב"ר דוד (מזבלטוב) זצ"ל, מדאמיטש.
- תשמ"ג: רבי רפאל ב"ר יהודה עבו זצ"ל, ראב"ד חיפה ות"א, ר"י אור החיים בטבריה ומקים מוס' אוצר התורה-מרקון.
- תשס"ג: רבי יחיאל מיכל ב"ר אברהם יצחק פיינשטיין זצ"ל, ר"י בית יהודה.
- תשס"ז: רבי צבי הירש ב"ר ניסן חיים רוזנבוים זצ"ל, האדמו"ר מקרעטשניף-סיגעט ק.אתא.

ל"א לעומר

עזרה לזולת - רווח אדיר

הגה"צ רבי ניסים יגן אמר: פעם הוצרכתי לטוס, ובמהלך הטיסה ניגשה אלי הדיילת ושאלה: "אתה רוצה מייץ תפוחים?" ושוב היא ניגשת ושואלת: "אולי אתה צריך משהו? האם אביא לך תפוח, משקה חם, קר?" כל הזמן רצתה להיטיב לי, ולמה? כי היא מקבלת אלף דולר לחודש... ועתה נתבונן, האם עבור זכיה בעולם הבא, לא כדאי להיטיב לשני?! אדם שהיה תופס את גודל הרווח הטמון בעזרה לזולת, היה מחפש בנרות אפשרויות לעזור לזולתו.

(נתיבי אור - אותיות, ערך בין אדם לחברו עמ' צד)

נשתדל לחפש להיטיב עם הזולת ונזכור שבכל מעשה חסד שאנו עושים עם הזולת, אנו זוכים לרווח עצום

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורי משניות על מסכת
שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il